

13de Aarg.

1882.

23de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af N. Thronsen.

15de Juni. — 11te Hefte.

Decorah, Iowa.

Vaa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the P. O. at Decorah as 2nd class postal matter

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Det indeholder et afvejlende og omhyggelig udvalgt Væsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udkommer med to Aft i Omflag to Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forstud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa de 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago), eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig snarest muligt.

Adresse: N. Thronsen, Box 1014, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mand's Hjælp til at indsende Penge, da se til at Vedkommende er paalidelig.

7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00.

Ældre Bind af „For Hjemmet“, se sidste Side.

Sandkege J. Q. Taylor garanterer Embær en tynd og omværende Arbejde for moderat Betaling. Specialarbejde anvendes paa Reparationen af de naturlige Tænder. Alle Guldfoldninger udføres efter nyeste Methode og faa billigt som Arbejde af bedste Slags kan gjøres.

Office over Ken Bears Clothing Store,

Decorah, Iowa.

J. J. O. Gremm

sælger

Pianoer, Orgler, Violin-Strenger, Sy-Maskiner, Uje, Naale etc.

af bedste og billigste Slags, faa billigt, som det kan sælges.

Se ind til ham, førend De afflutter Handel med nogen Anden.

Pianoer og Orgler stemmes, og Arbejdet garanteres.

Office i C. W. Shepards Juveler-Butik, en Dør Syd for Leonards Bog-Store ligeoverfor Postofficeet.

1 h

DECORAH, IOWA.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

13de Aarg.

15de Juni 1882.

11te Hefte.

Skovduen.

(Slutning.)

Fjerde Kapitel.

Hjemme.

Træfningen af Hveden var netop tilende, og Herman havde bundet igjen den sidste Sæk med Hvede. Dagarbejderne havde saaet deres Løn udbetalt i Kornvarer og var meget tilfredse; thi „den unge Herre“ havde givet dem allesammen en Skjæppe i Overmaal. Det var Aarets sidste Dag, Nytaarsaften.

„Se saa, Venner, skynder eder nu allesammen hjem hver til Sine; Kone og Børn bør ikke vente længe i Aften, og maatte Herren forunde os alle et lykkeligt Nytaar!“

Arbejderne gik, idet de udtalte for Herman det samme Duffe, som oien synligens ogsaa kom fra Hjertet.

Herman blev endnu en Tid ude i Ladegaarden. I Fjøsset stod Kreaturerne i dobbelte Rader og havde det saa varmt og godt; et hyppeligt Foder laa foran dem. Fra Kjorene gik han til Hestene, klappede sin smukke, lysebrune Ridehingst og gav den endnu et Maal Havre til Extraforpleining, hvorefter han bortfjærede sig.

Den følgende Dag var det netop et Aar, siden han paa denne Hest havde redet hen til den lille, hvide Stue ved Bækken og der talt gennem Vinduet til den unge Pige, der eiede hans hele Hjerte, og uden hvilken han ikke kunde tænke sig nogen Fremtids Lykke. Med Moderen havde han strax, efterat Grethe var gaaet bort, haft en alvorlig Samtale, under hvilken han sagde, at end ikke den svageste Skjæge maatte der fastes paa den unge Pige. Det var ham og ingenlunde hende, som havde gjort det første Skridt; hun havde ivertimod været saa undseelig og forbeholden, at han neppe engang vidste, hvordan hendes Følelser for ham var.

Da havde Moderen svaret, at den hele Sag forekom hende meget besynderlig; det kunde jo umulig være Sønnens Alvor, og hun var overbevist om, at han blot behøvede at besinde sig og tænke alvorlig over det for at indse sin Daarstab. Hun vilde forøvrigt ikke tale mere om dette ubehagelige Emne, men tilføiede, at hun vel bedre end han maatte forstaa sig paa en hoffærdig og indbildt Piges Hjerte.

German havde ved disse Ord seet paa Moderen med et saadant Udtryk i sit Blik, at det bragte hende til at slaa Dinene ned. Han havde sagt hende, at han meget vel haade vidste og følte, hvad der var hans Pligt, at et Barn uden Faders og Moders Velsignelse aldrig kunde have nogen Lykke i Verden; men han vidste ogsaa, at han aldrig for at søge Guds og Guld skulde søge sig en Mage.

Et Aar var nu henrundet, uden at denne Sag nogensinde var bleven om-
talt, i hvor meget Moder og Søn iøvrigt havde at sige hinanden. German pleiede, om end ikke hver Søndag, dog som oftest at gaa i Kirke, og mange Gange havde han opfordret Forældrene til at være med. En sjelden Gang havde de opfyldt hans Ønske og været med ham; men for det meste havde de svaret Nei til hans Opfordring.

Om Søndagsarbeidet havde han erklaeret rent ud, at det var urigtigt, at han ikke vilde være med paa det mer, og at det heller aldrig kunde bringe nogen Fordel med sig. Man burde komme ihu, at Herrens Bud ikke var givet Menneskene til Stade, men til Velsignelse.

Saadan Tale havde vakt Forældrenes Forundring, ja endog deres Forargelse, og forekom dem som en ren Galstrib; men efterhaanden var det dog lykkes ham at indskrænke denne Overtrædelse, saaledes at man nu dog blot i den travleste Indhøstningstid gjorde Søndagen til Arbejdsdag.

Denne Aarets sidste Aften var stormende og urolig, Stjerne jagedes frem over Maanestiven; Træernes Kroner bøiede sig for den rasende Vind, og Røvfuglene sloi strigende mod Stoven for at søge Beskyttelse til den kommende Nat.

Saa meget mer behageligt var det inden Husets Døre; paa Kammeret flam-

mede en prægtig Ild, som spredte en oplivende Varme rundt om sig; Høitidslyfene straaled fra de blante Lysestager, og fra Bordet, som var bedækket med en snehvid Dug, blev netop den kraftige, velsmagende Høitidsanretning baaret ud.

Maaltidet var nylig sluttet; af de hungre Børn var nogle gaaede tilsengs, andre var ude i Landskhyen for at more sig; Husfaderen sad i en Lænestol ved Ildstedet og slumrede, og German læste, medens han røgte sin Pipe. Moderen strikkede saa flittigt, som om hun arbejdede for Betaling. Et Par Gange havde hun hostet lidt og seet hen til Sønnen, som dog uafslædig vedblev at stirre ned i den Bog, der laa opslaaet foran ham.

Til sidst brød hun Tausgheden og sagde:

„Forpagteren paa Fiskum har været her idag og sagt, at han havde Lyst til at kjøbe „Brun“, Ridehesten, hvorfor han har buden en vakker Sum“.

Sønnen saa forundret op.

„Kjøbe Brun?“ spurgte han; „den sælges ikke.“

Efter disse Ord vilde han fortsætte Læsningen, men Moderen tilspøiede:

„Det var vel egentlig blot et Foregivende. Du ved nok, at Forpagteren har en Datter, og det maa enhver tilstaa, at hun er ligesaa elskværdig som vakker. Hendes Rigdom burde man jo netop ikke fæste sig ved; men alle Folk der i Eggen kunne ikke noksom rose Pigens Gæmtilbhed og gode Hjerte.“

German havde studt Bogen fra sig og sat Piben bort; nu sad han lige foran Moderen, ligesom spørgende, om hun havde noget mer at sige. Selv taug han.

„Ja, min Søn“, vedblev Moderen, „jeg kan ikke fordølge, at du vilde gjøre din Fader og mig den allerførste Glæde, om du gav os en elskværdig Sønneløve.“

Din Fader har arbejdet og strævet nok i sine Dage og behøver nu at komme til Ro; og jeg for min Del — om jeg end ikke endnu er træt af at arbejde — bliver jeg dog i Grunden udplaget af de usfordragslige Tjenestefolk, som aldeles forbitre mit Liv. Gjerne vilde jeg nu derfor blive Føderaadskone; de store Piger maa under alle Omstændigheder ud i Verden, og din mindste lille Søster kunde vi tage med os. En bedre Slutning paa det gamle Aar kan jeg ikke tænke mig, end om du med Alvor vilde overveie denne Sag."

"Mor", sagde Herman, "tror du da virkelig, at denne Pige skulde passe til Hustru for mig, hun, som løber efter enhver Forlystelse og altid er at finde, hvor der er Dans og Sammentømster. Men jeg vil gjøre Processen kort; imorgen rider jeg derhen, og dersom hun da ikke selv siger: „Sam vil jeg ikke have", saa skal hun blive min Hustru. Er du nu fornøiet?"

Moderen svarede ikke meget; men Sønnens Ord var just ikke efter hendes Smag.

Den følgende Dag red Herman virkelig til Fiskum, hvor han blev modtaget med aabne Arme. Han var derimod selv meget stiv og kold. Da Raffen var drukket, kunde han ikke længer udsætte at røgte det Grinde, i hvilket han var kommen; han bad derfor om Tilladelse til aabent og ligefrem at udtale sig. Han gik ind til Faderen, at han ingenlunde ansaa Guds og Guld for det vigtigste ved Indgaaelsen af et Ægteskab, men betragtede det blot som en Bisag. Han for sit Vedkommende behøvede Gudskelov ikke at søge efter nogen rig Hustru.

Denne Tale stødte den Gamle særdeles for Hovedet; thi han satte overmaade megen Pris paa sine Specidaler. Derefter vendte den paatænkte Fæstemand

sig til Datteren, som sad der saa fin, udpyntet og forlegen og saa ned paa Gulvet, og skildrede for hende, hvorledes hans Hustru fremfor alt maatte være, nemlig: huslig og fordringsløs. Hans Mening var nemlig, at dersom Sønder, lig den rige Mand i Evangeliet, vilde hver Dag lede i Herlighed og Glæde og klæde sig i Purpur og kosteligt Linned, eller om de ikke kunde høre tale om nogen Lystighed i tre Miles Afstand uden strax at ville begive sig did, saa vilde hverken Huset blive bestyret som det burde, eller nogen Lykke opblomstre i Hjemmet.

Pigen blev ved disse Ord mørkerød i Ansigtet; i Særdeleshed forargedes hun over Ordet „Purpur"; thi hun ansaa dette for en Hentydning til hendes Dragt af fint, tykt Uldtoi, som Kjøbmanden, af hvem hun havde kjøbt det, særdeles havde priset for dets smukke, magentarøde Farve.

Hun reiste sig hurtigt, og med et Snix paa Raffen svarede hun kort, at det var hende aldeles ligegyldigt, om hans Hustru kom til at gaa klædt i Purpur eller himmelblaat; hun skulde ikke misunde hende, og hermed forsvandt hun gjennem Døren.

Herman reiste sig ogsaa strax, tog en kort Afsted, kastede sig op paa sin hjære Hest og galloperede hurtigt afsted. Han sølte sig saa glad og let om Hjertet, at han havde god Lyk til at ihnge.

Atter var en Vaar og en Sommer henrundet. Indhøstningen af Kornet gik for sig, som det bedst kunde. Det var, som saa ofte er Tilfældet, et vanskeligt Veir til at tørre Afgrøden i. Solen vidste ikke, om den vilde skinne eller ei. Havde der et Par Dage været frit for Regn, saa strømmene det atter ned den tredie Dag, eller det faldt fint og tæt under en fugtig Vestenvind, saaledes at den afmeiede Sæd begyndte at gro.

Rugen var kommen nogenlunde under Tag, og Hveden var ogsaa moden, men Husbonden dvælede med at lade den fjære paa Grund af det ustadige Veir. Han betragtede hver Aften med spændt Opmærksomhed Barometret for at se, om det ikke vilde stige og bebude, hvad man saa inderlig onskede, nemlig stadige og bedre Veir.

Tilfaldt maatte han dog begynde at afmeie Hveden, den kunde ikke staa længer, og det syntes, som om Veirliget blot havde ventet paa dette for at forandre sig. Den blev staaret en Onsdag, og Torsdager derefter gif Vinden over til Vest, Himlen klarerede, og det blev et udmærket Veir til at tørre Kornet i.

Om Søndagen kunde Hveden fjøres ind, da formaadede intet at hindre dette Arbeide. Middagen blev tidlig spist, og strax derefter var alt i virksom Bevægelse, baade Mennesker og Heste; thi man skulde, om raskligt, have Hveden under Tag inden Aften. Hvis man vilde ventet til Mandag, kunde Kjernen af Kornet under en fuldstændigere Tørring bleven endnu bedre; men det urolige Menneskehjerte vilde ikke tro den Herre Gud saa meget, at Han vilde lade det gode Veir vedblive fra Sondag til Mandag.

Solen gif ned, og endnu var den halve Ager fuld af Kornneg, men Indhøstningen foregik fremdeles med forøget Fart. Maanen gif op paa Himmelhvelvingen og laante dem, der arbejdede ude paa Ugeren, sit dunfle Lys, saa at de godt kunde se at lægge paa Ræssene; i Laden maatte man derimod benytte Lys i Lygter, der blev hængt under Taghjelker. Saaledes fortsatte man Arbeidet, indtil Klokkeren blev ti; man var vistnok endnu ikke færdig, men Mennesker og Dyr havde aldeles udtomt sine Kræfter ved det uophørlige og haarde Ar-

beide, hvorfor alle snart laa nedjunkne i dyb Sovn.

Omtrent Kl. et vaagnede Herman af en stærk Spragen og Alarm tæt ved Døren til det Bærelse, han beboede, og som laa nærmest Gangen. Træt af den foregaaende Dags Anstrengelser havde han sovet tungt; men nu sprang han hurtigt op. Han antog med Visshed, at det var den store Løsehund, der gif løs om Natten for bedre at kunne bevogte Gaarden, der ved sin Uro vækkede ham. Men hvad kunde da Hunden ville, og hvorfor var der saa forunderlig lyst i Bærelset, at Skyggen af Vinduesruderens Indsætning tydelig aftegnede sig paa Gulvet? Og hvor forunderligt det vedblev at sprage og buldre! — Store Gud! der er Ildløs! Hele Ladehygningen staar i Lys Lue!

Herman fastede sig i Klæderne og styrkede ud. Han vækkede alle de Andre, bar sine smaa Søskende ud og løste de Kreaturer, der stod i et tilgrændsende Hus; at redde dem, der befandt sig i den brændende Ladegaard, var det ikke muligt at tænke paa.

Det var hjerteskjærende at høre alle disse stakkels Dyrs Brolen, som lod gjennemtrængende under den usigelige Angst og Forvirring, som herskede overalt.

Til en Forøgelse af Ulykken var ogsaa en stærk Storm brudt løs, der drev Ilden mod Hovedbygningen. Det brændte allerede i Tagrenderne, og endnu havde blot nogle saa Mennesker kunnet komme til Hjælp. Noget større Brandsprøite fandtes ikke nærmere end en halv Mil's Afstand. Da Herman saa, at alle Menneskeliv var reddede, tog han en hurtig Beslutning, skaffede sig en Hest og sprængte afsted for at hente Sprøiten. Veien baade frem og tilbage blev i en utrolig kort Tid tilbagelagt, og snart var Sprøiterne paa Gaarden.

Ved sin Tilbagekomst fandt Herman, at Ilden paa en frygtelig Maade havde grebet om sig. Den Ladebygning, hvori Ilden var udbrudt — den samme, hvori al den nylig indhøstede Hvede var lagt, den samme, hvori det lange og haarde Søndagsarbejde var foregaaet — var nærved at styrte sammen, og Vaaningshuset stod i lys Lue, skjønt Taget ikke var faldt ned.

Gaardens samtlige Huse var ifølge Skik og Brug paa dette Sted tækket med Halmtag; det var saaledes let at forudsæ, at naar Sparreværket paa Indsiden var bleven forteret af Luerne, maatte hele den brændende Masse med Halm dieblitelig styrte ned, og alt, hvad der fandtes i Huset, uden Redning gaa tabt.

Herman fandt sin Moder, der hurtig havde fattet sig af den første Skræk, i fuld Virksomhed. Hun gav ikke blot sine Befalinger, men tog selv Haand med i Arbejder, som nu gik ud paa med Haker og Stænger at trække alt Husgeraad ud af det brændende Hus. Til dette Endemaal havde man slaaet Vinduesruderne ud, ja endogsaa hugget Hul i Væggene. For Diebliftet gjaldt det at redde en stor Kiste med Messingbeslag, som var fyldt med kostbart Bolster og anden Linnedæv. Det var lykkedes at gribe med Hakerne ind i Messinghaandtaget, og alle drog nu med forenede Kræfter. Husmoderen var i den største Spænding for at se, om det lykkedes at redde ud af Luerne denne hendes dyrebare Skat, et Bænk af hendes slittige Hænder efter mange Mars Arbejde. Da kom Herman til Stedet, tog et hurtigt Overblik over de Tilstedeværende og spurgte ivrigt:

„Hvor er alle mine Søskende?“

„De er i Nabogaarden“, var Svaret.

„Men hvor er Far?“

Jungen kunde sige ham det.

„Mor“, raabte han med sin kraftige

Stemme, overdøvende Larmen rundt omkring, „hvor er Far?“

Hun vidste det ikke. Men da sagde Nogen, at de havde seet ham endnu engang gaa ind i Huset gennem Kjøkkendøren for at hente et Skrin, hvori han havde alle sine vigtigste Papirer forvarede.

„Barmhjertige Gud“, raabte Sønnen, „Taget kan hvert Dieblit falde“, og med disse Ord styrkede han selv ind i Huset.

Da Moderen saa sin eneste elskede Son forsvinde mellem Nogen og Luerne, udstodte hun et Skrig af Forfærdelse. Hun fattede sig dog strax og raabte til Tjenestdrengene, at de skulde stynde sig ind i Huset og redde hendes Mand og Son, men ingen havde Mod dertil.

I Dødsangst stirrede hun ind i det af Røg opfyldte Hus, i Dødsangst saa hun op imod Taget, som var ombølget af Luer, og hvis Sammenstyrting hvert Dieblit kunde finde Sted og saaledes hindre Muligheden af enhver Redning. Da forekom det hende, som om hele den brændende Masse opløste sig, og med et Fortvivlelsens Skrig ilede hun frem for at trænge ind i det brændende Hus.

I samme Dieblit faldt Taget sammen. Den nederste Del af den Ulykkeliges Væge blev ligesom svøbt i Flammerne, af hvilke det vel lykkedes at drage hende ud, men Ilden havde dog allerede fattet i hendes Klæder, hvorved Arme og Hænder blev skrækkelig forbrændte. Bevidstløs blev hun baaret hen til en nærliggende Nabogaard.

Mandag Morgen, da Grethe som sædvanlig skulde hente friskt Brød til sit Herstab, fortalte Bagerens Kone til sine Kunder, at man om Natten havde seet en Belysning som af en Ildbrand i

Best; at det derfor vist var en stor Bondegaard, som var brændt. Hun havde hørt nogle sige, at den skulde tilhøre Landsbhyen Enge.

„Staffels Menneffer“, endte Madamen sin Beretning, „de have vel tabt alt, hvad de eiede. Ja, Gud bevare os Alle fra Ildbrands Ulykke!“

Grethe bævede, da hun hørte Navnet paa denne Landsbhy. Dette Navn var hende kun altfor vel bekendt. Skulde det være den Gaard, hvor hun havde været? hvor hun i kort Tid havde oplevet saa meget, og hvorhen hendes Hjertes Tanker saa ofte vendte tilbage; thi der fandtes En, for hvem hun hver Dag opsendte brændende Bønner. Hun havde paa meget lang Tid ikke hørt noget derfra, ja ikke siden den Nytaarsdag, da en Nyttter standsede udenfor hendes Vindu. Mange Gange opsteg den Frygt i hendes Indre, at Herman maatte have faaet andre Tanker og givet efter for sine Foreldres Villie; ja, at han maatte allerede var gift! Men da lød der atter høit og lydeligt en Røst i hendes Hjerter: „Nei, han forlader dig ikke, om end hele Verden skulde rejse sig op for at stille os ad.“

Hvad Ildbranden angaar, forsøgte Grethe at troste sig dermed, at der jo fandtes mange flere Bondegaarde i samme Landsbhy, hvorfor skulde det saa netop være denne, som Ulykken havde rammet! Atter og atter opsteg dog den Tanke hos hende: maatte det dog er denne Gaard!

Tirsdag Morgen var Bagerens Kone nærmere underrettet og kunde nu meddele alle videbegjærlige Navnet paa Gaardens Eier, og at der endog var gaaet Menneffeliv tabt. Nogle sagde, at den gamle Husbond selv var bleven indbrændt, andre at det var Sønnen under sin Bestræbelse for at redde Faderen.

Man vidste dog intet med Visshed derom.

Grethe hørte med Angst og Bæven denne forfærdelige Nyhed og kunde ikke tilbageholde et Udraab. Da Bagermadamen saa, hvor bleg hun var bleven, spurgte hun med Deltagelse:

„Kjender du disse Menneffer, kjære Barn?“

Grethe formaaede neppe at fremstamme, at hun havde tjent der i Huset og gik med vaskende Stridt hjem. Hun kunde ikke skjule sin Bevægelse for Professorinden, men meddelte hende alt, hvad hun havde hørt. Hun vidste den venligste Deltagelse, men Raad og Trost kunde hun jo ikke faa af Menneffer, da hun maatte indeslutte i sit Fjæreste sin dybeste Hjerteangst.

„Bidste jeg blot, om han levede“, sagde hun til sig selv tusinde Gange om Dagen; „men han er maatte omkommen i Ilden? O Herre, forsaaen mig; lad ham være reddet, jeg beder Dig herom, ikke blot for min Skyld, men ogsaa for deres, hvem han tilhører!“

Den følgende Morgen, altjaa om Onsdagen, medens det endnu var mørkt, ringede det paa Entredøren. Grethe gik ud for at aabne den, og foran hende stod — Herman! Bel var han bleg og nedtrykt, men han levede dog.

Grethe kunde ikke længer tilbageholde sine Følelser. Taarerne styrtede ned af hendes Kinder, heftigt sluttede hun sine Arme om hans Hals og hældede Hovedet mod hans Bryst. Diebliffelig vilde hun trække sig tilbage, men han tillod det ikke. Og saa hans blege Ansigt vadedes af Taarer; hans stærke Arm omsluttede hende fast og inderlig; begge Hjerter bankede af Smerte og Henrykkelse.

I samme Diebliff aabnede Professorinden Døren og kunde neppe tro sine egne Dine, da hun saa den tilbageholdne,

strengt sædelige Grethe i en ung smuk Mand's Arme.

„Er det din Broder?“ spurgte hun, da de begge stod stumme foran hende.

Da fik den unge Mand Fatningen tilbage og svarede fast og alvorligt:

„Nei, jeg er ikke hendes Broder, men for Gud er hun min Brud, og med Hans Hjælp er hun det ogsaa snart for Menneffene“. Han spurgte derfor, om Professorinden vilde have den Godhed at høre ham et Dieblit, da han havde noget meget vigtigt at tale om.

Professorinden aabnede Døren til Bærelset og bad den unge Mand komme ind. Grethe vilde blive udenfor, men Herman trak hende med sig ind.

Han fortalte da om hele den forferdelige Ulykke, som havde rammet ham og hans Familie: Faderen var død, han havde fundet ham kvalt af Røgen, og saaledes kun reddet det livløse Legeme ved at bære det til en anden Side af Huset. Der var han gennem et aabent Vindue kommet ud af Luerne med sin sorgelige Byrde. Men hvordan alt dette var gaaet til, vidste han neppe selv, da han strax efter tabte Bevidstheden, og i denne Tilstand blev han funden ved Siden af sin døde Fader. Det var dog efter kort Tid lykkeligvis at bringe ham selv tilbage igen.

Moderen befandt sig i et Hus, som de havde leiet og var kommen saaledes til Stade under Branden, at Røgen tvivlede om hendes Helbredelse. Fremfor alt savnede hun omhyggelig Pleie, da hendes egne Børn var altsor unge og uerfarne. Det var derfor nu hans Bon til Professorinden, at hun, idetmindste for Dieblittet, vilde tillade Grethe at følge med ham; hans Moder havde nemlig saa inderlig ønsket at se hende igjen og kunde ikke saa Ro, forend hun

havde talt med hende om Noget, der laa hende tungt paa Hjertet.

Professorinden var rørt og følte den varmeste Deltagelse for begge de Unge, som stod for hende, og som syntes at være som skabte for hinanden.

„Gaa, kjære Barn, i Guds Navn“, sagde hun, „det vilde være meget urigtigt, om jeg vilde forsøge at holde dig tilbage under de nærværende Omstændigheder. Jeg skal nok skaffe mig Hjælp i den Tid, du er borte, og jeg er desuden selv nu temmelig hjemme i Husholdningsjager. Men lad mig snart faa vide, hvorledes du finder det, naar du er kommen frem, og hvorledes det siden gaar dig.“

Grethe var snart reiseferdig, og siddende ved hinandens Side i en liden Enspændervogn, forlod det unge Par kort efter Byen.

Herman havde undervejs meget at meddele Grethe, hvilket alt kun var bestemt for hende alene, som sad ved hans Side.

„Den Stund er nu kommen, som jeg længe har ventet“, begyndte han, „at Herrens stærke Haand har grebet ind i Begivenhedernes Gang og styret det saaledes, at vi skal faa tilhøre hinanden. At vi, for at dette kunde ske, skulde blive nødt til at gaa igjennem saa haarde Tilfælelser, havde jeg dog aldrig tænkt. Aldrig vil jeg nogensinde kunne glemme, at det ikke lykledes mig at redde min Fader. Ja underlige ere Herrens Veie, uudgrundelige Hans Raadslutninger! mest underbar synes mig dog den Forandring, som er foregaaet med Moder; hendes Sjæl er dybt rystet. Ja Grethe“, vedblev den unge Mand og fæstede ved disse Ord sine alvorlige Bine paa hende, „du maa vide, at jeg nu ikke er meget rigere end du; thi vi have tabt meget. Afsumansesummen vil neppe forslaa til atter at opbygge Husene, og da Fader er

død, maa Eiendommen sælges; thi jeg vil, at alle mine Søskende skal faa sin fulde Ret helt ud. Hvad vi derefter eie, skal deles i syv lige Dele, af hvilke Moder skal have de to, og hvad som derefter falder paa min Lod, kan ikke blive mere, end jeg derfor kan kjøbe mig en ganske liden Gaard. Men jeg tror næsten, at du heller tager mig nu, end om du skulde være bleven Kone paa den store Gaard, eller hvad siger du Grethe?"

Pigen havde bøiet sit Hoved dybt ned, og han maatte helde sig ned til hende for at kunne se ind i hendes glødende Ansigt; af et straalende Smil i de vakre Dine læste han dog det Svar, han ønskede.

„Men“, sulkede hun, „din Moder vil aldrig tillade det!“

„Jo“, svarede Herman, „Mor er nu ganske forandret. To Dage laa hun i de heftigste Smertes baade legemlige og aandelige, to Dage brændte det hende i Sjælen, at hun havde tabt al sin Rigdom; alle vore Papirer er nemlig opbrændte. Men efter denne Kamp har Han, der sendte Hjem søgelsen, fejret, og ganske andre Tanker maa være komne ind i hendes Sind. Det kan du forstaa deraf, at hun igaar aftes bad mig om at hente dig, saa at hun kunde faa se og tale med dig.“

Grethe befandt sig i en stor Spænding, og hendes Hjerter bankede uroligt, da hun traadte hen til Syngesengen. Al, hvor forfærdelig var den lidende Kone indhyllet og forbundet! Brede Bånd af Linned og Plasterstrimler bedækkede hendes Ansigt; Arme og Hænder var ombundne, og Dinenne viste sig næsten som gjennem en Masse. Men ud af disse Dine lyfte et eiendommeligt Lys, idet Grethe nærmede sig Sengen.

„Det er godt, at du er her Grethe“, sagde den Syge med svag Stemme

„Jeg ved ikke, om jeg faar leve, eller jeg skal dø, derfor maatte jeg nødvendigt tale med dig. Men idag føler jeg mig ikke stærk nok dertil; men imorgen, om Gud vil! Sæt dig nu her, saa at jeg kan se dit Ansigt og høre, om du vil gjengælde Dndt med Godt. Sig, vil du pleie og passe mig?“

Grethe svarede ved at bøie sig ned og kysse de saarede Hænder. Derefter begyndte hun paa sin milde Kjærlighedsfulde Maade at pleie og opvarte den Syge, gav hende Lægemidler, forandrede Bandagerne, naar det gjordes fornødent og holdt den kjolende Dril til hendes Læber. Hun passede hende med al den Omhu, som en god trofast Datter kunde vise sin egen Moder.

Den følgende Morgen bad den Syge ogsaa Herman komme hen til Sengen.

„Herren har talt fra Himlen“, sagde hun med dyb Bevægelse, efterat de begge havde taget Plads ganske nær hende.

„De Luer som fortærede vort Gods og Eiendom har lært mig, hvad Gods og Guld er: Støv og Aske! Herren har borttaget Dækket fra mine Dine, saa at jeg nu gjennem Ulykken kan se, hvor Ulydighed mod Guds Bud fører hen, hvorledes Sondagarbejde dog var et forbandet Arbejde, og hvorledes al jordisk Fuld og Møie, uden Guds Ord og Bøn, mangler sin Velsignelse. Nu kan jeg ved Guds Naade takke Ham, ogsaa for disse Saar og Smertes; thi gjennem Lidelsen har Han beredt mig en Lægedom for Sjælen. Da min Rage og min Søn forspandt i det brændende Hus, opløstede jeg mit Hjerter i en brændende Bøn til Herren, om at Han vilde redde dem. Han bønlyste mig paa den Maade, Han efter sin velbehagelige Villie fandt det bedst. Han blandede Sorgen og Glæden! Han tog den Ære bort og gav mig den Anden tilbage.

Ja, Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet! Jeg ved nu ikke paa nogen anden og bedre Maade at ære og prise Gud, fordi Han skjænkede mig dit Liv min Søn, end ved ikke længer at lægge Hindringer ideoen for din Livslykke. Du har sagt mig, kjære Herman, at du vel ved, at alene Faders og Moders Velsignelse bygger Børnens Bo. Din Fader kan ikke mere velsigne dig paa Jorden, men min Velsignelse skal du ikke savne. Saa vil Gud i sin Naade ogsaa give dig Sin Velsignelse og Hjælp til at opbygge din Faders Hus, som nu ligger i Afse. Jeg tror og ved nu, at du ved at vælge Grethe til din Hustru, har gjort det bedste Valg. Hun vil i Sorg og i Glæde trofast staa ved din Side. Og fremfor alt vil hun som et Guds Barn, der ærer og følger Hans Bud, styrke og opmuntre dig paa Vandringen til det evige Liv og hjælpe dig til at samle den Stat, som hverken Fjenden kan opbrænde eller Møl og Rust kan fortære."

Hun taug udmattet, idet hun loftede de saarede Hænder for at lægge dem velsignende paa deres Hoved.

Med rørte Hjerter bøjede de Unge sig ned og prisede og lovede Herren, hvis Veie ere underbare, men som dog fører Alting saa herligt ud.

Et Aar derefter var det Hermans og Grethes Bryllupsdag. Hermans Moder, der meget langsomt dog atter kom sig, deltog i Festen med stille Lovprisning. Blandt Gæsterne savnedes heller ikke Professoreinden og Kjøbmandsherskabet fra den smukke Butik med de store Speilglasruder.

Alle Bryllupsgæsterne fulgte det lykkelige Brudepar til dets lille vakre, høitidsprydede nye Hjem, som Professoreinden fandt saa forryllende, at hun ønskede sig en saadan Sommerbolig.

Men Fader og Moder fra den lille hvide Stue ved Bækken vare stumme af Glæde og Bevægelse over sit elskede Barns Lykke. Desto mere høiroste de vare Brudens Søskende, og Christian dansede rundt paa et Ben, idet han producerede sig som Digter med følgende to jublende Vers:

„I dag, ja idag, er her Fest maa I tro,
Thi Grethe, vor Grethe, har bygget
sit Bo!“

Mandens Liv.

(Et Digt af J. S. Welhaven.)

I.

Nu ruger Sneen overalt
Paa Plantelivets stille Hjem,
Hvor Vintrens tætte Bygger faldt,
Staar Busken knapt af Sneen frem.

Paa stenet Grund, paa Blomster-Bed
Det samme Døe udbredt er
Saa jevnt og dybt, at Ingen ved
At stille Død fra Dvale der.

Men sølte Planten Vintren nu
 Og havde Aandens Liv og Fjld,
 Den skjald vist ei af Angst og Gru,
 Mens Sneen dækkede den til, —

Den sukked Tiden vist ei hen,
 Men laa i Skjule, rolig-blid;
 Den vidste jo, at just for den
 Er Vinter-Mørket Haabets Tid.

Den vidste det, — thi Aar for Aar
 Den staar paany i Sol og Dag,
 Naar Vintren smelter og forgaar
 Ved Vaarens milde Aandedrag.

II.

Men Planten er i Dvale lagt,
 Dens Liv er altid stumt og trygt.
 Kun Adams Æt er aandig-vakt,
 Har Tvivl og Tro, har Fryd og Frygt.

Kun Slægten, som til Lys blev skabt
 Og er af Gud i Høihed sat,
 Kan i sin Modgang staa fortabt
 Som i en evig Vinters Nat.

Hvor er da Vinter for en Aand?
 Og hvor er Aandens Bei saa mørk? —
 Maaſke, hvor Nød har Overhaand,
 Og Sorgen gaar i Savnets Drik?

Ja, med et bittert, haabløst Navn
 Betegnes tidt en jordist Nød,
 Og mangt et Sind i Sorg og Savn
 Har lidt den aandelige Død.

Da var dog Livets Liv forglemt,
 Og Lyset for hver Tanke slukt.
 Saa Du da blot, som Planten, gjemt,
 Og under Sneen indelukt!

III.

Men tænſ, for Aandens Vinter vil
 Naturens Vaar-Lys ei gaa op.
 I Aandens Væxt en anden Fjld
 Maa gjennemtrænge Nød og Top.

Det præges dybest i dit Bryst,
 Det slettes af dit Letfind ud,
 Det er igjen din Angers Køst,
 At Du har Livets Væld i Gud,

I Ham, der af Naturens Svøb
 Har hævet os til hellig Daab,
 Og skillet for vort Levnetsløb
 Et saligt, overjordist Haab,

I Ham, der overalt har Magt
 Og i vort Stov sin Helligdom,
 Hvor Ordet til vor Aand har sagt:
 „Du ved, hvad Jorden drømmer om,

Du ved et Sted, hvor Liv og Strid
 Og Malm og Stygge kjendes ei,
 Du ved et Spor, som leder did,
 Og Lys, der skinner paa din Vej.“

IV.

Det Liv i Gud, som Adams Åt
 Er dannet og indviet til,
 Det hælder overalt sin Ået,
 Gjør Svaghed stærk og Styrken mild.

Om Alt er tabt og givet hen,
 Alt, hvad vor Jord har Lykke kaldt,
 Da tage vi det dog igjen
 I Ham, hos hvem det hviler Alt.

Og fandt vi Glæder uden Ham
 Og Held, der stod vor Stræben bi, —
 Var dog vort Liv, i Glands og Bram,
 Et bundløst Kar med Tomhed i.

O Smerte midt i Glædens Arm,
 Naar Hjertet ængsteligt maa slaa,
 Fordi det huses i din Varm
 Som i en øde, fremmed Braa!

O Kval og Angst, naar Alt er nydt,
 Og Livets Frugt, af Tanken dømt,
 Er Vin, der blev i Havet ghydt,
 Og Herlighed, der kun var drømt!

V.

Om Enfold i dit Fædre bor,
 Hvad heller det er tankerigt,
 Staar dog ved Magt det Alvors=Ord :
 Dit Liv skal dømmes aandeligt, —

Ei efter Tegn og efter Skimt
 Af Liv, der hisfet forestaar, —
 Ei efter Syn, der har et Skimt
 Af Himlens Lys i Jordens Vaar.

Thi Aandens Liv skal være klart
 Og gjennem Tiden altid ungt.
 I hvidmygt Skjul og aabenbart
 Det har et evigt Straalepunkt.

Thi ved et Bliv fra Herrens Mund
 Oprinder Aandens indre Dag,
 Og føles i dit Væsens Grund
 Som gjenfødt Sjæl og Hjerteslag.

Saa mægtigt er et Liv i Gud
 Mod Jordens vinterlige Gys, —
 Dets Kraft, der driver Angsten ud,
 Er Aand af Aand og Lys af Lys.

VI.

Vi sige, at i Gjenfkin af
 Hans Dag, der aldrig skal gaa ned,
 Bevæges Himmel, Jord og Hav
 Med Alt, hvad Syn kan døøse ved.

Og Sjælen har en Tanke=Traad,
 Hvorved et Jordens Barn forstaar,
 At Gud har Magt i Søvets Daad,
 Og at hans Aand bevæger vor.

Men saa vi Ham i Speilet kun,
 Og vare vi Hans Redskab blot, —
 Da greb vor Aand et tvivlsomt Fund
 Paa Livets Flod af Dødt og Godt.

Og fulgte den og strømmet hen,
 Mens under den var Døbets Nat,
 Og tomme Himle over den,
 Og paa dens Bølger al vor Stat.

Alt Liv gaar frem af Herrens Haand,
 Og overalt hans Glands er tændt.
 Gaf frem, — men vær i Ham, min Aand,
 Paa hvert et Punkt tilbagevendt!

VII.

Saa har da Aanden Vinter der,
 Hvor Gud fra Hjertet holdes fjern.
 Selv om dit Liv som Vaarens er,
 Det mangler da sit Ly og Værn.

Selv om din Aand sit Kraft og Glød,
 Som Jordens Former lutres ved, —
 Den har da Morfe kun og Død,
 Naar i sig selv den stuer ned.

Alt, aandfuld kalder Tidens Sprog
 Saa mangen Helt i Kløgt og Kraft,
 Hvis Aand i Livets Prover dog
 Sank hen som i en Taage-Dunst

Vig Hallen, hvor der nys var Fest,
 Hans Barm med Et er bleven tom,
 Og som en hjemløs, smykket Gjest
 Hans Verk i Verden driver om.

I ham fandt Gud en Gjennemgang
 For mangt et himmelsk Straalekast, —
 Men horte var den Livsens Trang,
 Som holder Gud i Lyset fast.

VIII.

„Gud“ er al Verdens høie Raab
 I Glædes og i Kummers Tid;
 Fra ensom Braa, fra Folkets Hob
 Det høres gennem Fred og Strid.

Ja, lod det Raab kun overalt
 Af dybest Trang fra hvert et —
 Ja, var det altid Ham, det
 Naar han blev nævnt med Stovets Røst!

Men gaar Hans Navn fra Hjertets Grund,
 Hvor Aandens Liv paany er stabt, —
 Det vandrer og fra Mund til Mund,
 Just som et Ord, hvis Kraft-er tabt.

Dg staar det fast i Fromheds Sprog
 Dg for en Ydmuigs Wrefrøgt, —
 Det prøves og fortolkes dog
 Dg tydes om af Tidens Kløgt.

Spørg denne Slægt, hvorpaa den tror, —
 Dg hør, det er paa Lysets Seir! —
 Ja, hvad er Lys? — Dets rette Ord
 Er i vor Kamp et Mundens Veir.

IX.

Dog, — mellem Kampens hule Dron
 Gaa Suk til Gud af Angst og Savn;
 Selv Tvivlen stammer nu den Bøn,
 At helligt worde maa Hans Navn, —

Maa worde helligt til Sabbat
 Fra Splid og Angst, som nu er vakt, —
 Maa føles gennem Folk og Stat
 Som alle Magters Overmagt.

Med Frygt gaa Tidens Helte frem
 Paa deres egen Bane nu,
 Dg Tidens Løsen foran dem
 Har fyldt dem med en stille Gru.

Hvor er en Røst, der, stærk og klar,
 Kan standse Verdens vilde Hast
 Dg give al dens Grublen Svar
 Med Løsnet, der staar evig fast?

Hver kaldet Sjæl, hvert Sendebud,
 Som denne Røst skal komme fra,
 Maa først staa bævende for Gud,
 Som Hans Profet Jesaja.

X.

Jesaja, den Herrens Tolk,
 Stod ene i hans Tempel Høl,
 Imens Jehovas kaarne Folk
 Forblindet raved uød sit Fald.

Hans Syn var opladt, og han saa
 Gud Herren paa sin Herster-Stol,
 Han saa Serafers Klynge staa
 I Vingestjul for denne Sol.

De loved Gud med Jubel-Sang,
Med Røst for Himmel og for Jord,
Dg Helligdommens Mur gav Klang
Dg sjaal ved deres stærke Chor.

Dg midt i al den Klang og Glands
Forsagende Profeten stod, —
Han stod for Gud med Sind og Sands
Dg bævende sin Røst oplod

Dg raabte: „Ve mig! jeg forgaar;
Thi Herrens Aashn skinner her, —
Dg med en uren Mund jeg staar,
Hvor nu hans Navn ophøiet er.“

XI.

Da svævede til Altrets Fld
En Engel i den samme Stund
Dg tog en Glød og holdt den til
Jesaias, Profetens, Mund

Dg sagde: „Se, med denne Glød
Er lutret dine Læbers Røst
Dg sonet, hvad dit Liv forbrød,
Dg Angsten tagen fra dit Bryst.“

Da blev Profetens Hjerle trygt,
Dg Klarhed i hans Indre kom,
Dg løftet over Tvivl og Frygt
Han stod i Herrens Helligdom.

Dg ei Serafers Stemme blot
I Provens Time han fornåm.
Thi nu den Herre Zebaoth
Sin Røst opløstede for ham:

„Hvem skal jeg sende til mit Folk?
Hvo bringer Budet fra min Hu?“
Da svarede den Herrens Tolt:
„Se, jeg staar rede, send mig nu!“

XII.

Ja, hvert et kaaret Sendebud,
Som Livets Ord skal komme fra,
Maa først staa bævende for Gud,
Som hans Profet Jesaja, —

Dg vorde døv for mangt et Ord,
 Der nu med Klang gaar Verden om,
 Dg lytte til et himmelsk Chor
 I Guds forborgne Helligdom, —

Dg renses for den Hovmodts Kløgt,
 Der søger Gud i Hjernens Braa,
 Dg dog med Læbens Kunst har søgt
 Hans Billeds Herlighed at naa.

Thi farer nu med Stormens Art
 En Døgn-Røst over Verden hen, —
 Hvor maa det Ord da lyde klart,
 Der skal paa Dybet standse den!

Men statte vi et freidigt Sprog
 Dg Mandemod til Tidens Verk, —
 Da kjende Herrens Kjemper og
 En Frygt og Bæven, der gjør stærk.

XIII.

Det Ord, som i hver enkelt Barm
 Kan skabe himmelsk Lys og Fred,
 Er og et Ord, som Verdens Harm
 Dg blinde Hast maa stilne ved.

Se Lysets Banner paa et Hav,
 Hvis Volger gaa i vildt Begjær, —
 Dg tænk, om det var skjærmet af
 En gud-besjælet Folkehær!

Men tro for vist, i Livets Hjem
 Beredes Frelsens Kræfter alt, —
 I Tidens Fjhlde træde frem
 De Sendebud, som Gud har kaldt,

Med Stemmen, som er altid ny,
 Dg dog det gamle Løsen har, —
 Med Stemmen, som i Verdens Gny
 Skal lyde stedse mere klar;

Ei med den bitre Straffedom,
 Som Guds Profet sit Folk har bragt,
 Men med det Fredens Ord, der kom
 Til Jorden med den nye Pagt.

XIV.

D Lys, der i vor Tid er tændt,
 Og dæmrer i hver Hytte ind, —
 Hvor er nu Slægtens Nie vendt
 Mod hver en Blusjen af dit Skin!

Thi af, Du gaar ustadigt hen
 Mod mangan øde Taage-Strand
 Og dæmpes og faar Magt igjen
 Og gløder som en Bredens Brand.

Urolig spørger Tidens Aand
 I Gny af Tunger og af Staal:
 „Hvo løfter Falken i sin Haand
 Og fører Slægten mod dens Maal?“

I Herrens Aand er Svaret gjemt.
 Thi Lyset hører Himlen til;
 Ved Jordens Arner er det glemt,
 At det er Herrens Alter-Fld.

Men atter lyder Frelsens Rost,
 Og Dviol og Glemsel drives ud, —
 Og Aanden vidner i vort Bryst,
 At den har Lys og Liv i Gud.

 Skjult i Gud.

(Fortsættelse.)

En Bederværelse var det for ham, naar Mesterens Kone engang imellem ønskede hans Hjælp ved alle slags husligt Arbejde, hun mente det godt med ham, og det følte Kristian snart tydelig, ikke blot ved mange legemlige Gaver, som hun længe ind til ham gennem Kjøf-kensvinduets, men ogsaa ved hendes gode lægende Ord. Hun havde nu sin egen Maade at tage Svendene i Smedjen paa. Selv havde hun ingen Børn, og Pige holdt hun ikke, saa ofrede hun da al sin Omsorg og Velvillie paa Læregutterne. Derhos havde hun klare Vine og en god

Forstand og havde snart fundet ud, hvilken Aands Børn Gutterne var, og hvorfra Binden blæste i de Huse, hvorfra de kom.

Men det bedste var, at hun var lærd! Lærd? — en Smedkone i Landsbhyen lærd? ja ganske vist, men hendes Lærdom var ei af den Sort, som holder sig for god til at stifte Ræsen i en Gryde og stoppe en Strømpe og for alt det elendige Bog-Kram ikke mere har nogen sund Tanke i Hovedet og nogen rigtig Følelse i Hjerter. — Nei, hun var lært af Guds Ord og vidste deraf, hvorledes

det er fat med den arme, syndige Menneffesjel, og hvad den trænger til for Tid og Evighed, og hvorledes den maa behandles. — Denne Kone var allerede bleven for sin Mand hans Livs gode Engel, thi hun havde reddet ham fra Brændevinets Helvedsmagt! Det havde kostet meget, og hun havde kæmpet med den onde Fiende, og hendes Vaaben havde været Bøn og Taalmodighed, Sagtmodighed og Klogskab, Alvor og Mildhed. Hun havde ved den Anledning været som En, der vil redde en druknende fra Undergang og maa kæmpe mod Storm og Bølger. Nu havde hun sin Gamle, som hun kaldte ham, lykkelig paa det Tørre og glædede sig derover daglig med Tassigelse. Ung var Konen ikke længer, saa temmelig høit op i de Femti, men man saa det ikke paa hende, saa sund og frisk var hun paa Sjæl og Legeme, og saa pen holdt hun sig altid, ogsaa under det simpleste Arbejde: det store med lyse Blomster besatte Bomuldsforklæde og den hvide Kappe var bestandig uden Plet og Rynke; og hvem hun med et varmt Blik fra sine endnu altid lysende Vine rakte den gode Haand, ham havde hun alt halvt vundet.

Hos denne Kone fik Kristian visselig god Kost og Pleie. Hun havde snart erkjendt, at der stak en sund Kjerne i Ynglingen, om ogsaa Skallen var tyk og plump; hun havde ogsaa snart loffet ud af ham, at hans Fader var et i Gud grundfæstet Menneffebarn, men som dog ei havde forstaaet at komme Ynglingen ret ind paa Hjertet — og en Moder har han jo aldrig kjendt, foiede hun til, og faresatte sig i sit Hjerte at øve en Smule Moderarbejde med ham og forsøge, om ikke noget kunde indhentes, som var forsomt med ham.

Det lykkedes hende ogsaa ved Formaning og Tiltale at holde ham fast ved

Blæsebælgen det første tunge Aar i Ydmyghed og Lydighed, ellers vilde han vist være løbet væk derfra. Men den største Fare, den lidenskabelige Hefstighed kunde heller ikke hun betvinge. Om Søndagen var Smedjen lukket, og paa Kirkegang holdt man fast, ogsaa Kristian var med, han var ogsaa hjemmefra ikke anderledes vant; men den flemme Gæben havde han endnu ei overvundet, og den gode Mesterkone saa mangengang til sin Skræk, at Ynglingen netop ved saadannede Steder i Prædikene, hvor Taarerne vilde komme hende i Vinene, nikkede halvsovende med Hovedet. Han maatte nemlig bestandig sidde saaledes, at hun havde Die med ham. Hjemme talte hun saa lidt til ham for dette, og han saa da paa hende med sin dumme bedrøvede Mine paa en saadan Maade, at hun blev som afsæbnet og kun kunde tænke hos sig selv, at ham maa En opvække, hvis Stemme trænger som en Valsun ned i Gravene, og de i Gravene høre hans Røst.

Uden særegne Hændelser rykkede Kristian efterhaanden frem til Ambolten og kunde nu som de andre svinge Hammeren. Han blev Svend, og fra den Tid tabte Mesterkonen Magten over ham. Den større Frihed gjorde ham spindel, og efter sit hele Væsen var han let at omtaage. At være sin egen Herre paa Friastenerne og fremfor Alt om Søndagene — det havde han endnu aldrig vidst af, det smagte ham saa sødt og blev betragtet som saa deiligt, at han ikke kunde lade være at slaa ud baade for og bag. Andre tænkte ikke paa at gaa i Kirke hver Søndag, hvorfor skulde da han gjøre det, han laa dog langt heller udstrakt paa Bænken i Bærtshushaven i Lindelysthuset, rogede af sin korte Pipe og fik sit Morgenkrus. Andre slog Regler om Eftermiddagen, hvorfor skulde

ikke ogsaa han gjøre det, især da hans Armemuffler var af den Art, at han for det Meste traf alle ni og gif derfra med anstændig Gevinst. — Andre gif om Aftenen til Dands, valgte sin Pige efter sit Sind og spanderte paa hende, hvorfor skulde ikke ogsaa han gjøre det, man vilde jo have leet ham ud, om han ikke havde gjort det, og for Andres Latter og Spot havde han den største Modbydelighed, fordi han vel kunde værges sig med Næven, men ei med Ord. — Saaledes skede det da ogsaa snart, at han skaffede sig en Brud, og man kunde just ikke sige, at Valget var heldigt, thi det var en af dem, som har Intet i Kassen og hænger Alt paa sig, som spørger efter hoi Løn og faa lidet Arbeide som muligt, som er udoortes blank og indvoortes frank.

Da Mesterkonen til sin store Sorg hørte om denne hendes Svends Forlovelse, tænkte hun, nu er det Tid! Og omdenskjönt hun næsten aldrig gjorde længere Reiser, saa begav hun sig dog paa en Søndagsæftermiddag til Kristians to Mile derfra fjernede Hjemstavn for at raadslaa med hans Fader om, hvad der var at gjøre i Sagen. Den brave Kone udgjød undervejs mange Sveddraaber, thi hun var ei af de magre, og saa arbeidede i hende Tanken paa, hvad hun skulde sige den Gamle, uden at fortie Sandheden og dog ikke gjøre ham altfor ondt. Thi det vidste hun vel at høre alde om sit eget Kjød og Blod det er slemmere, end om man træder en spids Spiger ind i sin Fod.

Den gamle Hjulmager var da ogsaa ganske sønderknust over det, som han hørte, men sagde som sædvanligt ikke Meget, saa at den livlige Mesterkone trængte ind paa ham for at faa ham til at sige, hvad der efter hans Mening burde gøres i denne Sag. Men Samuel Gæholt

rystede kun sørgmodigt sit graa Hoved og sagde slet Intet. Resultatet var da, at Konen tog det Løfte af den Gamle, at han skulde komme der næste Dag, da vilde de begge tage Svenden ordentlig for sig.

Det skede, men Folgen var desværre ikke den bedste. Ved det frie og ubundne Liv var en Bildhed voget op i Gutten, der ligesom Samsjon sønderrev de vante Baand, som om det var tvundne Traade. Da han fandt sin Fader i Mesterkonens Stue og strax mærkede, hvad man tilsigtede, da blusfede det op i ham som en klar Flamme! Lyf og rød svulmede Bredesaaren paa hans brede Pande, Næven knyttedes, og med brølende Stemme erklærede han, at han var ikke længere noget Barn, sine Penge fortjente han selv, og intet Menneffe havde Noget at sige over ham, og Pigen vilde han ægte og se den, som vilde hindre det, og sit Arbeide der vilde han lægge ned, han kunde finde ti Mestres for en, thi at lade sig udspionere, det vilde han ikke. Dermed vendte han dem Ryggen, slog Døren i, saa det knagede, og begav sig samme Dag til nærmeste Stad. — Den gode Mesterkone var bleven ganske stille, thi hun tænkte ved sig selv, at de maasse skulde have gaaet frem paa en anden Maade, derhos havde hun en rørende Omsorg for den Gamle, som sad der som tilintetgjort, og Alt, hvad hun talde til Trost og Opmuntring for ham, endte tilsidst med, at man maatte vente paa Gud og ikke ville foregribe ham. Han havde nu en endnu stærkere Haand end alle Menneffer i deres frække Trods og vilde ogsaa tilsidst vide at finde Kristian, naar hans Tid var kommen!

I den nærmeste Tid blev det dog bestandig tungere. Pigens Fader skrev et Brev til Samuel, at han forlangte, at hans Søn skulde ægte Datteren i Bre,

da hun var kommen i Skjændsel og i Folkemunde. Saaledes maatte den Gamle indvilge i et Egtteskab, som syntes ham en stor Ulykke, skjønt han aldrig havde seet sin Svigerdatter.

Men ikke længe efter blev det rigtig slemt. Ad retslig Vei kom der Breve til Landsbøyn, at Kristian Eckholt var geraadet i en svær Kriminal-sag, da han i Hidsigthed og i en Rus i et Dandselag havde begyndt Strid og stød en Kniv i Livet paa en Tjenestedreng, der var død som Følge deraf.

Nu sad da den gamle Hjulmager endnu langt elendigere der, end forhen hans Nabo, Strædderen, thi det er jo paa langt nær ikke saa sørgeligt at se det mest Elskede, man har havt, forlade sig og vide det i Paradis, som formedelst egen Skyld i Skam og under svær, retsfærdig Straf.

Vinden blæste alt over Stubmarkerne, og de første gule Blade faldt sagte ned fra Træerne; Sangen i Grenene var forlængesiden forstummet, og hoit oppe i Luften hørte man Træfuglens Skrig, som drog mod Syd, — Høsten nærmede sig. Det var i den graa Aftendæmring, Stjernerne stod bag Skyerne, da sad en gammel Mand paa en Sten ved Veien, ubevægelig sad han der — som et graat, forvitret Stenbillede, kun at fra Tid til anden en Tone kjæmpede sig frem af hans Bryst, der hørtes som en sagte Stønnen fra En, der er meget syg. Naar en Lyd i det Fjerne lod sig høre, trak han sig sammen og hævede Hovedet lyttende! — den langstrakte Vei nedover sender han et træt, sorgmodigt Blik, saa synker han igjen tilbage i sig selv.

Men nu lader sig tydelig høre Lyden af en sig nærmende Vogn. Den gamle Mand farer iværet — et Dieblik betænker han sig, da smutter han hurtigt bag Jord-Volden, som er bevoget med høie

Noddehække, som om han havde gjort noget Ondt og maatte skjule sig for Menneskenes Blikke.

Der ligger han nu paa sine Knæ, bøier det tætte Krat tilside, bestandig speidende ud efter den nærmere og nærmere kommende Vogn. Nu farer den forbi Stedet, hvor den gamle Mand ligger skjult. I Vognen sidder, foruden Kudskfen, tre Mænd, to ser man har blanke Knapper i sine Uniformer og Skilt i sine Huer, den tredje sidder mellem begge med lenkede Hænder, aldeles som en arm Synder. Det er Kristian Eckholt, som efter at have faaet sin Dom bringes af to Gendsarmer til Lugthuset for en Række Aar. Og den gamle Mand bag Jord-Volden paa Knæ, det er hans Fader, hvis Hjerte han har sondertraadt med sine Synder.

Hvad der da foregik i dette sondertraadte Faderhjerte, det ved kun Gud! Den gamle Mand har siden fortalt, hvor gjerne han havde villet bede, men havde ei kunnet. Bestandig paany havde disse Ord banet sig Vei over hans Læber: „Af dybeste Nød raaber jeg til dig“, og længere var han ikke kommen. „Maatte den Herre Gud tilgive mig det“, svøiede han til. Af havde den Herre Gud ikke Andet at tilgive, da var det en anden Sag! Den stakkels Gamle havde gjenkjendt Sønnens Figur, om ogsaa Skumringen var for stærk til at se hans Ansigtstræk, han vilde saa gjerne endnu engang have prøvet disse Træk, om der ikke deri skulde staa en Skrift om Bod og Sindsforandring, men hvor meget han ogsaa anstrengte sine gamle Dine, var det forgjæves, — med et tungt Suf sank han tilbage. Vognen rullede forbi, længere og længere borte hørtes dens Rullen, indtil Alt igjen var stille, ganske stille, og paa dette Menneskebarn endnu engang det Ord havde opfyldt sig: Forsmædelse har sonderbrudt mit Hjerte.

Det er ogsaa en Del af det Liv, som var skjult med Kristo i Gud, men fordi det var saa, saa vaagede ogsaa Israels Vægters Die over dette Menneſtebarn og sørgede trofast for ham.

Ifte længe varede det, da lagde der sig en Haand paa den Gamles Skulder, og En boiede sig ned til ham, og en god, mild Stemme sagde: „Samuel, gamle Ven, staa kun op, vi vil gaa hjem!“ og en Taare faldt derunder fra den Talendes Dine, og den Gamle folte den paa sine fast sammenfnyttede Hænder.

Det er den trofaste Skrædder, som vidste vel, hvad der tildrog sig denne Aften og som omsorgsfuld var gaaet efter den Gamle og ifte havde sluppet ham ud af Sigte. Ogsaa ham havde Boggen kjørt forbi, da det endnu var lidt lysere; den som sad mellem Bogterne havde gjenkjendt ham og villet gjøre en hilsende Bevægelse med Haanden, det havde givet en Lyd som fra Metal, paa Grund af Haandjernene — og var gaaet Skrædderen gjennem Hjertet, og han havde tænkt ved sig selv: ak, om hans Fader hørte det!

Da Vennehaanden lagde sig paa den Gamles Skulder, og han gjenkjendte Stenmen, forekom det ham som et Bud sendt fra Gud. Langsomt rettede han sig op — vistnok vakkede hans Knæ, og en Zitren gik gjennem hans gamle, skjøre Ven — men han kunde dog staa og lod sig langsomt lede fremad, og da de var skredne en Smule videre frem, sagde han sagte og med blød Stemme: Ja, ja, vi vil gaa hjem! — Han tænkte vistnok ifte derved blot paa sit fattige, jordiske Hjem, men meget mere paa det rige, skjønne Faderhus heroventil med de mange Boliger.

Lidt efter lidt kom de da hjem, og det var rørende at se, hvorledes Skrædderen

sørgede for sin stakkels Ven. En Smule Kaffe havde han varmt paa sin Skjedel i den hede Afte, den hentede han frem, skjænkede den i Køppen og nødte ham til at drikke. Den Gamle drak ogsaa helt lydig og taalmodig og tørrede sig om Munden og sagde: „D hvor sødt.“ Derpaa læste de sammen til Aftenbøn den 130te Salme: „Fra det Dybe raaber jeg til dig, o Herre“ — det var som lutter Balsam paa Saaret, og da det sidste Vers læstes med ret Eftertryk: „Og han skal forløse Israel fra alle dets Misgjerninger“, da var det, som om Byrden lettedes en Smule, og det pressede Bryst blev friere. Da lod det i begges Indre: „Gud være Tak for sin uudsigelige Naade.“

Nu hjalp Skrædderen den Gamle af Klæderne, som man bringer et træt Barn tilfjængs, dækkede ham godt til og lagde Tæppet godt omkring hans Fødder; slukkede saa Lyset og gik sagte derfra.

Maanen var imidlertid gaaet op og kastede en mild Straale gjennem det trange Vindue ind i Kammeret. Tæt ved slog Væguhret sit langsomme, regelmæssige Slag, som om Jutet var passeret, men fra Sengen hørte man i en sagte hvistende Tone: „Jeg bier paa Herren, min Sjæl bier, og jeg haaber paa hans Ord. Min Sjæl bier paa Herren mere end Vægteren paa Morgen.“ Ps. 130, 5. 6.

Under dette gled Maanefkinnet nu langsomt videre hen over Frefserens Billede, som var ophængt over Sengen; man saa tydelig de udbredte Arme og det boiede Hoved under Tornekronen, og det var, som om der i denne natlige, dybe Stilhed svævede paa hans Læber disse Ord: „Kom hid til mig, du Arbejdende og Besværede, jeg vil give dig Hvile.“

3. Ubudne Gæster.

Næste Morgen, just som det var bleven Dag, kastede Skrædderen et omsorgsfuldt Blik over Gaden til Hjulmagerens Vinduer — men der rørte sig endnu Intet, Lugerne var fast tillukkede. Han tænkte: Han sover endnu, kan ogsaa trænge til det! Gud velsigne hans Hvile! En Time efter saa Skrædderen atter over — Alt som før; og efter endnu en Time paany, — Vindueslugerne var og blev tæt igjen. „Dette gaar ikke ret til“, sagde han ved sig selv, og med et Kys var han nede af Bordet, i sine Stø og over Gaden.

Gadedøren er ikke lukket — i Stuen hersker paa Grund af de lukkede Luger en søg Dæmring, kun gjennem de hjerteformede Abninger trænger Dagslyset ind i Form af to skjæve Straalebundter. Den Indtrædendes Dine maa først vænne sig til denne Belysning, da opdager han bag den paa Klem staaende Dør af Sovværelset sin gamle Ven. Han har siddet og spikket paa et Stykke Træ — men Haanden er allerede bleven træet og er sunket ned.

Hvorfor han sidder her? og hvorfor Lugerne endnu ikke er aabnede? — Den Gamle ryster paa Hovedet og siger sagte, som om ingen Anden skulde vide det: „Alle Folk kigger ind her, og de kan jo se det paa mig, at min Søn er i Tugthuset!“ De sidste Ord bragte han kun med voldsom Anstrengelse over sine Læber! — derpaa vedblev han talende til sig selv: „Han har udgødt uskyldigt Blod, ja uskyldigt Blod, der raaber mod Himlen! Gud hjælpe os, Gud forbarme sig over os!“

Skrædderen stod der og viste et saare bedrovet Ansigt, astørrede ogsaa sine store Hornbriller, thi det var for ham, som ved den Gamles Ord en Sag blev

fat nær til hans Hjerte og trukket frem og tilbage, dybt ind. „Dette gaar ikke“, tænkte han ved sig selv, „saaledes kan det ikke blive, paa den Maade maa jo hans Hjerte briste.“ Alt ja, Forsmædelsen sønderbrød hans Hjerle, den stakkels, gamle Mand! Han var ikke at bevæge til at gaa ud, han kunde ikke taale Mennessenes Blifte, han kunde ikke udholde deres besværlige Prat, hvormed de vilde trøste ham. Han gik, saasnart Nogen lod sig se hos ham, ind i sit Kammer og lukkede Døren, — de Dine, som der skuede ind, kunde han nok taale, og de hemmelige Ord, som der taltes til ham, vedtvægede hans Sjæl.

Sin Morgen aabner Skrædderen nu først Lugerne, foran det ene Vindu hængte han et blaat Klæde, stillede derpaa Stolen og Hoolbænken saaledes, at Samuel kunde arbejde uden at blive seet udenfra. Derpaa tændte han Ild paa Skorstenen og hængte en Kjedel paa Krogen. Derunder mumlede han: Arbejde maa han, ellers kommer han paa flette Tanker! — Til Middag kommer jeg igjen! sagde han ind i Stuen og begav sig igjen til sit Arbejde. Men derover paa sit Skrædderbord, hvor han slittigt brugte Naalen med den voxede Traad, arbejdede han nu i sit Jindre med sine Tanker, og han droges derunder med Magt opad, og det gjenlød i ham: „Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!“ Men det bar ogsaa mod ned, thi han overveiede frem og tilbage, hvorledes det bedst skulde kunne lages, saa hans gamle Ven fik jordisk Hjælp og Trøst. Thi, sagde han ved sig selv, alene kan han nu ikke være mere — Kvindfolk kan han ikke lide — saa bliver altsaa ingen anden end Skrædderen tilbage — her i Landsbyen er heller intet mere for ham. Den megen Prat og Snak kan han aldeles ikke fordrage! Hvad er dermed at gjøre?“

Men Herren i Himmelen vidste alle- rede, hvad dermed var at gjøre, thi det hændte sig, at ude paa Myren, i den en- somme Stue, den gamle Enke, der i mange Aar havde gaaet som Bud, — endstjønt hun haltede — luffede sine Vine, og at derved hendes Hus kom til Auktion. Og nu var det som en Ind- skydelse fra oven, der kom til Frits Skrædder, da han hørte dette, at han skulde drage ind der med sin gamle Ben; thi, sagde han, der har jeg ham alene og vil pleie ham rigtig godt.

Men da maatte han jo stilles fra sit elskede af Roser omkrandsede Hus, fra den Stue, hvor hele hans jordiske Lykke havde omslynget og omblostmret ham, fra den lille Have med Baneløvhytten, fra Blommetræerne, han selv havde plan- tet, et nyt hvergang et Barn var bleven født ham, som han derfor havde givet samme Navn, og som nu ganske snart vilde komme til at bære Frugter. — Af ja, fra alt dette maatte han stilles, og det var for ham ikke Lidet. Dog havde han et tappert Hjerte, om han end var blot en Skrædder, taprere end mangan af Penge struttende, stiv Bonde. Han ka- stede nemlig hurtigt et Blik over i Para- dis og tænkte ved sig selv, at de derover var jo saa stjønt og prægtigt indlogerre, hvad Magt laa der saa paa, hvor han fik sit Logie; det var jo i Grunden Et og det Samme, om han tredde Uraaden paa sin Naal her i Landsbhyen mellem de vatre, grønne Kastanier, eller derude paa den øde Myr!

Men nu kom det ogsaa an paa at be- væge Hjulmageren til en saadan Flytning, thi han var naturligtvis voret saa sammen med sine mangeaarige Baner som Sne- gen til sit Hus, og enhver Forandring var ham en Skræk.

Saa sad de en Aftenstund sammen i Hjulmagerens Hus. Fra Taget ding-

lede i en Staaltraadfrog en fodet Blik- lampe, hvori der ulmede en ussel Bæge. Efter lang Moie var det Lykkedes Skræd- deren at faa Jld i sin Pibe og ikke blot i sin egen, men ogsaa i den Gamles, og nu begyndte han med himmelsk Klogskab at forberede ham paa sin Plan for at vinde ham for den. „Samuel!“ begyndte han, „den gamle Myrstue skal sælges næste Uge“.

„Hvor bliver da gamle Mor Smidt af?“

„Hun er hos den Herre Gud.“

„Nu, det er jo godt; Gud have hende salig hos sig; var bare jeg der!“

„Samuel, jeg kunde have lyst til at kjøbe den Stue.“

Lang Pause — hvori Hjulmageren tager Piben af Munden og ser meget forbausset ud.

Endelig siger han ganske forfærdet.

„Hvad skal jeg?“

„Ja, Samuel“, svarede Skrædderen, „jeg har ikke lyst til at være mere her i Landsbhyen, Folk sladrer for meget for mig, og saa om Søndagen den gamle Dandssemusik i Værtshusene, det kan jeg ikke mere udholde. Der ude paa Myren har man sit Rige alene, og stilt er det ogsaa der, og der hører man ogsaa gan- ske tydelig Klokkerne, naar Vinden staar saaledes.“

Den Gamle hørte paa denne Tale og sagde slet Intet. Han var bleven meget betænksom. Skrædderen blev ved:

„Du kunde nu skaffe mig en stor Hygge, naar du vilde tage Halvdele med mig. Vi kunde da bo ganske valkert og billigt sammen. To Rum findes der. Hver spiser af sit eget Fad, thi jeg maa have det født, og du bruger forme- get Salt for mig. Forøvrigt tror jeg, vi vilde komme ganske godt overens; thi vor Herre Gud tager vi jo med, han skal bo som Trediemand hos os!“

Om den Gamle havde hørt alt dette eller ikke, var ikke klart, thi han sad henfunken i Tanker, og hans Pibe var gaaet ud. Skrædderen mærkede det og ventede i Taalmodighed. Han maa have Tid, tænkte han ved sig og kastede et Blik paa Bøghæret. Kloffen er jo kun halv ni.

Viseren gik fra Minut til Minut, den Gamle rørte sig ikke. Endelig, da den gik stærkt nær til ni, hævdede han sit Hoved, lod de mørke Dine langsomt vandre omkring i Stuen, kastede ogsaa et Blik hen mod Kammerdøren, som om han tænkte ved sig selv: om han vel ogsaa noget andet Sted kunde sove i Fred og bede til sin Herre. Derpaa nikkede han og sagde meget betænkt:

„Skrædder, du kunde vel have Ret, for mig passer det heller ikke mere at være her i Landsbøen. Den Smule Arbejde faar jeg vel derude ogsaa, og forliges kan vi jo, Gud være Tak, ret godt. Men hvorledes vil det til Vinteren blive med Kirken?“

„Da skuffer jeg dig frem!“ sagde Skrædderen rask besluttet og saa helt hjæk ud.

Da gik der næsten som et Smil over den Gamles veirbidte Træk, og han sagde: „Ja, naar det kommer an paa at skufle, da har jeg bestandig været Karl for min Hat og staar nok over dig. Kjøb da kun Stuen og lad os drage ind, jo før, jo heller. Jeg tror vist, vor Herre Gud har bestiftet det saaledes!“

Da blev Skrædderen helt glad og var ogsaa for en Del vis paa, at det saaledes var Guds Raad og Villie og gik i Gang med Sagen. Hans egen venlige Besvæmmelighed fandt let en Kjøber. Vanskeligere var det at blive kvit Hjulmagerens gamle Røgstue, dog lykkedes ogsaa dette, om end til en lav Pris. Men Skrædderen sagde: „Det gjør Intet, vi slaar det sammen til een Klat, saa

jevner det sig ud med Mit og Dit“, og tilslut var der saameget tilovers, at de to Gamle havde en, med deres bestedne Fordringer, ganske net liden Rente. Myrstuen fandt nemlig heller ingen andre Kjøbere, og man lod den gaa meget billigt. Saa flyttede da de to gamle Venner for Resten af sine Dage over i den fælles, stille Bolig; og de to angrede det aldrig; thi herude, adskilt fra Verden, blev deres Liv mere og mere skjult med Kristo i Gud.

Men en Ting foresatte de sig, da de drog ind i Myrstuen, at de hver Dag ved Aftenandagten vilde komme den arme, forlorne Søn ihu ved deres Bøn. Først forsøgte den gamle Fader at give sine indre Sukke Udtryk i Ord, men han kunde ikke, hans Sukke var „uudsigelige“, og Stemmen svigtede ham. Derfor maatte Skrædderen træde til, og han gjorde det helt kraftigt, og fordi han talte med Gud som en Ven, saa soiede han det til sit Faderovr paa Plattsjst, og fremførte hver Dag som en ottende Bøn de Ord: „Og forbarm dig over vor Krifjan.“

Førrigt randt deres Liv ganske stille hen. Med Hilsen holdt de sig begge saa nogenlunde, den Ene svækkedes vistnok noget paa Synet, den Anden paa Hørelsen, men det gik dog; — de hjalp ogsaa hinanden, idet Hjulmageren, der saa godt, nu og da trædte Traaden i Naalen, og Skrædderen, som havde gode Øren, hjalp til bagefter, naar om Søndagen Noget var gaaet tabt af Prædikenen. Med Hensyn til Kirkegangen, saa er dertil at bemærke, at det ikke blev meget med Fremstufingen om Vinteren; Vinden pleiede at blæse Sneen bort af den vide Plads, saa at der bestandig blev en gangbar Sti; men blev der alligevel stundom rigtig dybt, saa strakte ikke de gamle Kræfter mere til for at skufle, og

de maatte vente, til Veiret blev anderledes. Men ellers begav det gamle Par hver Søndagmorgen sig paa Kirkeveien, og det strax efter første Ringning. Thi den gamle Hjulmager kunde ikke taale de nysgjerrige Dine og satte sig strax paa et skjult Sted bag en Soile tæt under Prædikestolen, der saa ingen Anden ham end den Herre Gud og Klokkeren, naar denne hentede Tavlen, som hang bagom der paa en Nagle. Saa længe den gamle Mand sad saaledes i den stille lille Kirke, hvor der var stummelt fra Vindetræerne udenfor og en egen Duft fra Alterlysene og de mange visnende Sigtranse, som hang paa Muren, gjennemtraf Rummet, gif det ham i hans Hjerte bestandig efter den 130te Salme: „Af dybeste Nød etc.“ Siden, naar Menigheden samlede sig, sang han højt med, det klang vistnok som fra en brusten Trompet, og under Prædikenen maatte han passe noie paa for ikke at tabe Meningen, siden det var saa daarlig fat med hans Hørelese. Skrædderen derimod tilbragte Tiden for Gudstjenen ude blandt sine Grave. Der havde han bestandig meget at gjøre. Alle de smaa Træfors, deriblandt et større med deres Navne og Bibelsprog maatte han studere igjennem, endssjønt han forlængst kunde Alt udenad, indtil Korsene blev som et Gitter for hans Dine, og bag Gitteret laa det skønne, salige Borneparadis. Bandt han saa Roserne op, de røde og hvide, lutter Afleggere af Stammerne foran hans gamle Husdør, da tænkte han: „Af 3 arme Jordroser, hvad er 3 mod Paradisets Roser. Men — søiede han til — jeg har jo intet Bedre, mine søde Børn.“ Ved den anden Ringning gif da ogsaa han ind, satte Brillerne paa Næsen, saa længe paa Tavlenummeret, førend han rigtig havde faaet ud de tre Ziffer, og naar da Organisten lod sine

Piber Lyde, stemmede Skrædderen mægtig i, thi han havde en stærk Stemme og var „klar i Brystet“. Saaledes levede de to om Søndagen sit skjulte Liv med Kristo i Gud.

Nar gif hen, fra den forlorne Søn kom intet Bud, hverken mundtlig eller skriftligt. Dette var de to Gamle heller ikke paafaldende, thi at skrive havde aldrig været Guttens Sag, og Skrædderen sagde: „Hvad skal han ogsaa skrive, meget Blaserligt foresalder der vel ikke bag de soenske Gardiner“ (Fergitteret)! — Men endelig kom dog et Livstegn. Det var ved Sommertid, da Arbejderne paa Myren netop havde tørret Torven, da kom der en ung Fyr med et vildt Skjæg ind i Stuen; han havde et skt Blik og et dybt rødt Ar over Panden og sagde, han havde nok en Hilsen at bringe, men han vidste ikke, om man vilde have den. Det var En, som havde siddet sin Tid, og som, efter at være sluppen ud af Lugthuset, havde faaet Arbejde her paa Myren. Hilsenen hørtes underlig, nemlig: „De maatte høre ikke fortvovle, den gamle Gud lever endnu.“

Deraf kunde nu begge faa ud, hvad de vilde. Hjulmageren syntes, det klang i den gamle lefsærdige Tone; Skrædderen derimod fik en anden Mening deraf, og det var ham som den første Fuglesang efter lang Vinter. Siden lod det endnu langt kraftigere ved Aftenandagten: „Dg forbarm dig over vor Krisjan“.

Sommeren var forbi, Mortensdag var rykket ganske nær. Dremarkedet i Stzehoe havde allerede bragt den første Sne, og det var dog endnu i Oktober. Vinteren var for Døren og truede med at blive streng. Det tidlige Mørke laa ogsaa allerede over den vide, brune, ensformige Myr. Da puslede En med Rjøffendøren, som allerede var laaset;

Estrædderen saa ud af Vinduet og ser en ung Kvindesperson staa med en omtrent femaarig Gut ved Haanden. Hans Forbruselse er ikke liden : en Kone paa denne Tid, i den affides Egn, dertil det statfelses Barn. Personen saa dygtig forkommen ud : en gammel Bomuldskjole, blegnet og udvasket slagrede omkring hendes hullede Strømper ; under et Tørklæde, hun havde kastet over sig, saaes et smalt, blegt Ansigt med store Dine, som spurgte efter Brød. Og den lille Gut i den fillede Trøje og de korte Lærredsbuxer, med Haanden klemt ned i Lommen, saa saa ynkelig ud, at Estrædderens Hjerte strax blev stort af Medlidenhed. Dog mumlede han for sig selv : „Nu til Matten, hvad skal vi gjøre ?“

Da han havde aabnet Døren, og de Væntende var indladte, spurgte den unge Kone, om ikke her Hjulmager Samuel Eetholt boede ; man havde vist hende hid, da hun spurgte efter ham i Landsbhyen. Og nu gav hun sig tilkjende som hans Svigerdatter ; længe nok havde hun slaet sig igjennem med Barnet, nu kunde hun ikke mere, intet Menneſte bekymrede sig om hende, og hun var dog den Mandſ ægteviiede Kone, som nu havde siddet allerede saa længe i Tugthuset, og gifte sig igjen, det kunde hun jo heller ikke, saalænge som hun ikke var skilt fra ham, og hid maatte hun saa in, den Gamle var dog den Nærmeste dertil — og under dette tudede hun høit, og Ungen stemte ogsaa i med, saa at den Gamle, trods sin Døvhed, havde hørt det i Stuen og kom ud ; og der stod han bag ved Dørposten og var som truffen af Lynet.

Med et Blik havde han forstaaet Alt. Det var hende, for hvis Skyld hans Gut havde begyndt Striden ! Det var hende, hans Medhjælp i Synden, maaske hans Forførerſke, og nu, da hun

havde høstet Syndens Sold, skulde han hjælpe !

Estrædderen læste i den Gamles Sjæl som i en Bog og tænkte atter : „Hvad er dermed at gjøre !“ Men saa havde en Anden igjen beredt Veien, og „hant Midler fattes ei“. Da de saaledes stod sammen, og ingen vidste ret, hvad det skulde blive til, førte en Lydbølge ind gjennem den aabne Dør en Tone, det var en Klokketone over fra Landsbhyen. Man ringede med Bedekloffen, det var Kloffen 4 om Eftermiddagen. Da lagde Estrædderen sin Haand paa den Gamles Skulder og raabte i hans Øre : „Bedekloffen slaar“. Den Gamle blottede sit Hoved, og nu bar Luften et endnu lydligere Slag hidover, han nikkede let, han havde hørt det. I dette Dieblit skjov en kold liden Barnehaand sig ind mellem hans foldede Fingre, og den lille Gut, instrueret, af Moderen, bønſaldt jamrende : „Forstod os dog ikke, kjære Bedstefader“, og med det samme løstede Barnet sine blaa taaretunge Dine op mod den Gamle — det saa rent ynkeligt ud, og Bedstefaderens Hjerte ynkedes ogsaa over ham.

„Lad dem da komme ind“, sagde han i sin sørgmodige, trætte Tone, „Barnet er jo uskyldigt !“

Saa kom de da ind, blev der ogsaa, og blev ikke siden udstødte.

Først var nu gode Raad dyre, ikke netop hvad Mad og Drikke angik, thi det var snart skaffet tilveie, men med at saa istand et Sovestæde og et Leie. Der laa nu Byrden udelukkende paa Estrædderen. Den Gamle havde aldrig bekymret sig om saadanne Ting og var heri hjælpeløs som et Barn.

Paa Bagsiden af Huset laa et Kammer, smukt var det ikke, hang ogsaa fuldt af Spindelvæv, og afslags Støv og Smuds bedækkede Gulvet og det lille

Bindue. Dog fandtes der et Sengested i Bæggen — det var Hovedsagen, det Dvorige klarede Feiesofsten. Dette nyttige Instrument blev trykket Konen ihænde, saasnart hun havde spist sig mæt, og behørig Anvisning hende meddeelt. Derpaa undersøgte Strædderen Sengflæderne, som fandtes, hvorved han vistnok befandt sig i betydelige Vanskeligheder, thi der var egentlig ikke meget tilovers; af sin egen Seng tog han det meste, men han kunde sandelig ikke Andet, ogsaa fra den Gamle maatte han tage en af hans to Hovedpunder, „og han vil dog saa gjerne ligge høit med Hovedet“, sagde han til sig selv og sukkede tungt!

Endelig var Leiet færdig, og de to trætte Vandrerer kunde nu strække sig for at faa den forønskede Ro og laa snart i dyb Sovn. Strædderen, som endnu havde noget at bestille i Kammeret, betragtede dem med Lampen i Haanden. Kvinden laa bortvendt og havde ikke taget Gutten i sin Arm. — han sov alligevel saa blidt og saligt, og nu saa han saa yndig ud med de af Sønnen røde Kinder, havde ogsaa foldet Hænderne, saa Strædderen kom til det Resultat: „Gutten er god, men hun? — ja hun duer vel sagtens ikke stort“. Ganste Uret havde han nu heller ikke! Det gik snart her i Myrsten som hos Bonden, der varmede den stivnede Slange i sin Varm, og til Lon bed den ham. Konen var snart som hjemme og slet ikke som en fra Gaden Indtagen, men som fuldt berettiget, og det stod tydelig at læse i hendes frække Miner, at hun ikke vilde boie sig for nogen Overmagt og selv vilde tilrive sig Regimentet. Dertil var hun meget snakkende og fuld af Sladder, forhippen paa Nyheder, havde fat i Enhver, som kom den Vej, loffede til sig gamle Koner for at udspørge dem, var lækker og lysten paa Godt, staaende ingenlunde Smær-

spandet, og Kaffeanden blev den hele Dag holdt varm paa Dvnen. — Guds Ord og Guds Hus var hun fuldkommen fremmed for, fjæglede og bar sig med Gutten, saa En helst hverken gad se eller høre det. — De to Gamle led svært derved!

Et skarpt Nis havde de bundet for sin Ryg, mente den gamle Hjulmager, det kunde han ikke holde ud, enten maatte han eller hun bort. Dermed saa han paa sin gamle Husfælle saa bønfsaldende, som om han vilde sige: „Hvad nu? Hvad skal dette blive til?“

Strædderen satte vistnok ogsaa op en betænkelig Mine i Sagens Anledning, men sagde dog: „Vi maa have Taalmodighed og atter Taalmodighed og for tredie Gang Taalmodighed.“ Det var dog blevet dem saa bestikket af Herrederes Gud, saa vilde han nok ogsaa vide, hvorledes det skulde gaa, og hvad dette var godt for! Kaffeen vilde de lade hende have; thi uden Kaffe kom man slet ingen Vej med et saadant Kvindfolk; men forøvrigt maatte der betydes hende, at „Mandshaand skal være øverst“, og i Kirken skulde hun ogsaa være med, lig Ugudelighed burde ikke taales! — Derefter gik det nu ogsaa, den gamle Strædder optraadte saa kraftig og bestemt og gjorde hende Stillingen saa klar, at hun maatte boie sig og være ham lydlig i alle Stykker, hvor han uvægerlig forlangte Lydighed.

Men den bedste Medarbejder og Førbundsfaelle vandt han sig i Gutten!

Hvad det kom an paa for ham var jo ikke at faa en tiltvungen Lydighed hos Konen, han vilde vinde hendes Sjæl; men saadant lader sig ikke tiltvinge, men kun tilbede, og dertil trænges Taalmodighed, som overvinder Alt.

(Sluttes.)

Strøtanter,

gamle og nye.

Den, som ikke er vakker, før han er 20 Aar, stærk før han er 30, klog før han er 40 og rig før han er 50, bliver det aldrig. (Luther.)

— Den nye Kjøle og den gamle Best er sammenbragte Børn. (Hippel.)

— Svampen suger, hvad den kan faa, Uden at vrage, den er besteden,

— Og Trakten, den lader Alting gaa Ind fra oven og ud forneden.

(Talmud.)

— Af megen Tale kommer Fortrydelse, men Taushed er heller ikke altid sikker. (An.)

— Forfængelighed er saa dybt rodfæstet i Menneskets Hjerte, at en Soldat, en Haandlanger, en Kof og en Spouer tror sig og vil beundres; ja endog Philosopherne søge Beundring. De, som skrive mod Gæ, trage efter den Gæ at anses for gode Skribenter; deres Læsere ville æres for at have læst Verket; jeg, som

nedskriver dette, beherskes maasse af en lignende Lyst og maasse de, som læse det. (Pascal.)

— Dersom vor Tilstand var i Sandhed lykkelig, vilde man ikke have nødig at bortlede vore Tanter fra den for at gjøre os lykkelige. (Samme.)

— Intet er saa vigtigt for Mennesket som Klarhed over sin Tilstand, intet saa forfærdeligt som Uvisshed om Evigheden.

(Samme.)

— Hvorledes kan Sømanden finde sin Vej over Havet? Han maa flittigt studere Himmelsens skinnende Lys, og derefter lægger han Veien frem fra Time til Time, fra Dag til Dag.

— Hvorledes kan Bonden vente at faa Noget af den sorte Jord? — Han ser daglig op mod Himlen og haaber paa Regn og Solskin.

— „Et Stykke Brød og et Glas Vand arbejder jeg meget længere paa end paa et stort Glas Al“. (Ben. Franklin.)

Blandinger. — Nytt og Gammelt.

Videnskabeligt. Ved Observatoriet i Washington ster nu Forberedelser til at gjøre Jagttagelser af Venus's Gjennemgang, der vil finde Sted i førstkommande December. Ifølge Astronomernes Beregninger er dette den sidste Anledning til en Jagttagelse af denne Planet, som vil finde Sted paa lange Tider, da intet lignende vil indtræffe indtil 2004. Skjønt Meningerne kunne være delte med Hensyn til Vigtigheden og Betydningen af det indvundne Udbytte af disse Underfølgelser, er det dog

hoist sandsynligt, at næste Aarhundredes Astronomer ikke vilde tilgive os, om vi skulde lade denne Leilighed gaa forbi uden at gjøre alt, hvad der staar i vor Magt for at samle Oplysninger. Denne Planets to Gjennemgange finde Sted omtrent i 130 Aar, med et Mellemrum af otte Aar, hvorpaa følger et Tidsrum af 120 Aar uden nogen Gjennemgang. Den sidste stede i December 1874, og de finde altid Sted i December eller Juni. I 1761 og 1769 indtraf den i Juni og vil ogsaa i Aarene 2004 og 2012 vise

fig i denne Maaned. Ved disse Veiligheder vil Venus passere mellem Jorden og Solen. Den første Jagttagelse af denne Planets Gjennemgang gjordes af en Engelsemand ved Navn Jeremias Herrocks i Midten af det 17de Aarhundrede. Det er kun ved en nøiagtig og grundig Betragtning af Planeternes Bevægelser, at man vil blive istand til at beregne Solens Tyngde og Størrelse, men det vil medtage et Tidsrum af 400 til 500 Aar for at fuldende denne Opgave. Først da vil det blive muligt med Nøiagtighed at bestemme Solens Afstand fra Jorden. De For. Stater udrustede i 1874 otte særskildte Expeditioner, og ligesaa mange ville blive udsendte dette Aar. Men denne Gang træffer det sig saaledes, at flere Punkter inden dette Lands Grændser egner sig fortrinligt til Jagttagelser, hvorfor vore egne Observatorier ville blive til stor Nytte. Nogle skulle sendes til Sydamerika. Fotografikunsten vil som ved lignende tidligere Veiligheder blive anvendt saa meget som muligt, sjønt andre Landes Astronomer ci tillægge den saa megen Bigtighed i dette Niemed, som man gjør hertillands. Kongressen har imidlertid bevilget \$10,000 til at paabegynde de forelobige Arbejder til Udrustninger af disse Expeditioner, der er paaregnet at ville koste mindst \$85,000. („Varden“).

En interessant Anvendelse af Brevduer i Skibsfarens Tjeneste er i den senere Tid gjort ved den tyfste Nordsøthst. De første Forsøg blev allerede foretagne af den tyfste Regjering i 1876 i den Hensigt at oprette en Brevduerforbindelse mellem Land og de Fyrstibe, der laa paa særlig truede Steder. Det gjaldt om ikke blot at faa Meddelelse fra Fyrstibene, naar disse maatte være i Fare, men man haabede ogsaa at kunne faa Underretning om Skibe, der var i

Farvsnød, saaledes at man kunde bringe dem Hjælp fra Land. De første Forsøg gav ikke heldige Resultater, men efterhaanden lykkedes det bedre. Forelobig er der nu oprettet en Brevduestation ved Tønning, der i Forbindelse med de to Fyrstibe, af hvilke det længst ude liggende befinder sig i en Afstand af 36 Mil fra Tønning. Man er meget tilfreds med den etablerede Forbindelse, der har vist sig at være til Nytte, ikke blot for Fyrstibene selv, men ogsaa for Lodserne, de indgaaende Skibe, Expeditionerne o. fl. a. Den nye Forbindelse viste navnlig sin Hensigtsmæssighed under Efteraarstormene ifjor. I en stærk Orkan d. 15de Oktbr. sprang saaledes Ankerfjættingerne for det yderste Fyrstib, og Skibet drev bort fra sin Ankerplads. Der blev strax affendt fire Brevduer til Tønning med Anmodning om Hjælp, og deraf blev der da uførtøvet affendt et Bugserstib, som bragte Fyrstibet ind i Havnen. Det andet Fyrstib, der kort efter Stormen dreves nordpaa, blev reddet paa lignende Maade, hvorved ikke blot Skibet, der havde kostet 150,000 M., men ogsaa Mandstabet frelste. En tredje Gang fik man ved Hjælp af Brevduerne Meddelelse om, at et stort Dampstib var strandet, og det lykkedes derved at frelse Mandstabet. Disse Resultater er imidlertid først opnaaede, efter at man har faaet Brevduer, der er opvoxede og opdrættede paa Søen. De Duer, der have hjemme paa Landjorden, egne sig ikke til denne Tjeneste, idet de udmattes for hurtig. Ved et Forsøg, som blev foretaget med 30 Duer fra Belgien i 1877, og ved hvilket disse skulde tilbagelægge en Distanse af 7 Sømil, naaede kun 8 til Maalet; Resten omkom i Volgerne. Ved et andet Forsøg, som foretoges ifjor med Duer, der vare bleve opdrættede paa Søen, og ved

hvilke disse skulde tilbagelægge en Distance af 36 Sømil, antom de derimod alle i god Behold. De hurtigst flyvende Duer have tilbagelagt Veien i en halv Time. I Duestationen i Tønning findes der 30 Duer under Opdrætning og 80 Duer, der benyttes i Tjenesten. Stationen forestaaes af en Duelliebhaber i Tønning, der har forpligtet sig til altid at holde det nævnte Tal af disponible Duer mod en aarlig Betaling af 1200 Mark. (F. og L. N.)

Bog anmeldelse.

A B C, Læsebog for Børn med Billeder. Ved Halvard Roalkvam, Lærer ved Luther College, Decorah. Decorah, Iowa. Den Norske Synodes Bogtrykkeri. 1882.

Denne lille Bog vil vistnok gjøre Lykke, først fordi den anviser en findrig Gjendei til den vanskelige Læsekunst, hvorved Begynderen synes at kunne slippe Lettere end sædvanligt igjennem Alfabeternes Gelede, dernæst fordi den indeholder endel pene Billeder, og endelig fordi den er saa liden og billig (12 Cents i Skirting, 10 Cents i Papbind). Paa nogle faa Blade i Slutningen findes nogle vakre smaa Bønner samt Texten (uden Luthers Forklaring) til Katekismens 5 Parter. Dette vil forøge Bogens Værd. Paa sidste Side findes den lille Multiplikationstabel („Emoletten“): „das Einmaleins“. Forend man begynder at lære Børnene efter denne A B C, maa man læse dens Fortale, som indeholder Forklaring over den nye Methode; men det er ikke nogen vanskelig Theori; den kan vistnok læses og forståes paa omtrent 5 Minutter.

Vi vil paa det Bedste anbefale denne lille Børnebog, som man ogsaa kan faa sig tilsendt pr. Post ved Henvendelse til Hr. F. L. Lee, Decorah, Iowa.

Gaader og Opgaver.

No. 200. Det Første vækker Liv, gir Lys og Varme.
 Det Andet er hos os paa Sorg et Tegn.
 Naar Lovet falder, Vinterstorme larne,
 Det Hele styr fra Nordens kolde Egn;
 Mod Syden iler det paa lette Vinger,
 Men Vaarens første Smil det atter bringer.

(For Ungd.)

Opløsning paa Rebus: i No. 10.

No. 199. En efterladen Forstander.

E. MATHER
JUSTICE OF THE PEACE,
NOTARY PUBLIC and COLLECTING AGENT.

Office over Spencers Harness Store - DECORAH, IOWA.

G. R. WILLETT.
N. WILLET.

ESTABLISHED
A. D. 1857.

Willett & Willett,

ATTORNEY'S AT LAW,
DECORAH, — — — — — IOWA.

DAN. NOBLE,
SADELMAGER.

handler med

Sadler, Svøber, Bidsler etc.
Decorah, - - - - Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffelovne samt Kobber- og Blikvarer, Gaardskredstaber og Verktøi, Bygningsmaterialier, saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hatte og Huer, Støvler og Sko etc. etc.

Sydenden af Water Street = = = Decorah, Iowa.

J. T. RELF,
PHOTOGRAF,

handler med Rammer, Lister, Albums, Friels-Indfatninger, Stereoskop-Billeder etc

Gamle Billeder kopieres.

Smaa børn fotograferes ved den nye Methode langt hurtigere end før. ☞ Alle mine Negativbilleder retoucheres af den udmærkede Retoucher, Hr. Eugene Austin. Aflæg mig et Besøg. Mit Galleri er over Montgomerhs Drugstore,

Decorah, Iowa.

North Hotel.

CHRISTIANIA HOUSE, tæt ved Washington St. Broen
DECORAH, IOWA,

anbefales Rejsende af **Anders N. Sjome.**

☞ Gode Staldrum findes til Afbenyttelse.

PETER GJEMS,

Reisende Agent for

G. R. Montagues LaCrosse Steam Marble Works,

tegnuer Abonnement paa „**For Hjemmet**“. De, som tegne sig paa hans Liste, kunne betale Kontingenten til ham.

Patents. We continue to act as Solicitors for Patents Caveats, Trade Marks, Copyrights etc., for the United States, Canada, Cuba, England, France, Germany, etc. We have had **thirty-five years experience.**

Patents obtained through us are noticed in the SCIENTIFIC AMERICAN. This large and splendid illustrated weekly paper, \$3.20 a year, shows the Progress of Science, is very interesting, and has an enormous circulation. Address MUNN & CO., Patent Solicitors. Publishers of SCIENTIFIC AMERICAN, 261, Broadway, New York. Hand book about Patents sent free.

Tilsalgs meget billigt.

Wolfs Konversationslexikon (tydsk),

5 Kvartbind (gaar til 1841, meget vel konserveret), sælges for \$6.00. Kjøberen betaler Expres-Omkostninger.

Adresse: **K. Throndsen,**

Decorah, Iowa.

2 Ældre Bind af „For Hjemmet“.

18de Bind, som blandt Andet indeholder den udmærkede Fortælling „Pater Clemens“ sendes portofrit for \$1.

19de Bind, indeholdende blandt Andet „En ung Piges Historie“ og Missionsberetningen „Sej Nar blandt de røde Indianere“, portofrit for \$1.00

20de Bind, indeholdende den ualmindelig interessante og lærerige Rejsefortælling „Nordvest-Passagens Opdagelse“ foruden meget andet udvalgt Læsestof, portofrit for \$1.00.

21de og 22de Bind (Aargangen 1881) har et meget afsejende Indhold, deriblandt den udmærkede Fortælling „Familien Hellsdringen“, (der hos Boghandleren koster \$3 indbunden). Disse 2 Bind tilsammen portofrit for \$2.

Alle 5 Bind til en Adresse pr. Expres \$4.00.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør over 350 store Oktavsider, samt Titelblad og Indholdsregister.

Adresse: **K. Throndsen,**

Dr. 1014, Decorah, Iowa.

C. C. COOK Optikus og Uhrmager, har tilsalgs Brillor de bedste i Handelen. Lomme- og Stue-Uhre repareres smukt. Læt ved Post Office, Decorah, Iowa.

For 10 Cents

sendes portofrit et Hefte, indeholdende

„**To ældgamle Sange fornøiede**“,

nemlig **Solvtalvise** og **Den gylde ABC**, 8 for 50 Cts., 20 for \$1.00, 100 for \$3.50. Adresse: **K. Throndsen, Dr. 1014, Decorah, Iowa.**

Iver Larsen
følger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Stovler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
F. Brødrene Gulliksons forrige Store.
Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M. D.,
Dien- og Dre-Læge.
Decorah - - Iowa.

12te Udgang af „For Hjemmet“
(21de og 22de Bind)

indeholdende den u-merkede Forælling „**Familien Hældrिंगen**“ samt 15 mindre Fortællinger, foruden meget andet interessant Litteratur, (24 Hefter, 720 store Sider) sendes portofrit for \$2.00. („Familien Hældrिंगen“ koster alene omtrent \$3.00 i Bogladen.)

Adresse: **A. Thronsjen,**
Box 1014, Decorah, Iowa.

My Möbelhandel.

J. JACKWITZ.
DECORAH, IOWA.

Alle Slags Møbler, saavel simple som fine og elegante, sælges til Tidens billigste Priser. Reparationer udføres.

Ligklister hæves paa Lager. Begravelser bejorges.

Stogle Rest-Exemplarer af
Socrates's Forsvarstale ved Platon

samt Fortællingen „**To Søstre**“ (8 Hefter af „For Hjemmet“) sendes tilsammen portofrit for 35 Cents.

Adresse **A. Thronsjen,** Decorah, Iowa.

E. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block. **DECORAH IOWA**

M. O. Teigen M. D.,
Norsk Læge og Chirurg,
(Udeamineret fra University of New York City)

tilbyder herved Landsmænd i Decorah og Omega sin Tjeneste. Videnskabelig og samvittighedsfuld Behandling garanteres. Kontor ovenover Madenstadts Butik paa Winnebago St. ligeoverfor St. Cloud, Decorah Jo. Kontortid 9-12 A. M. 2-5 P. M. 9-14 p.

ST. OLAF'S SCHOOL,
En lutherisk Høiskole for Gutter og Piger,
Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Koft billig. Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren
Th. N. Mohn, Northfield, Minn.

E. P. Haugen,

— Eier af —

Decorah Marble Works.

Water St. . . DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheit og Allamakee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres med kort Varfel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Inskription feilsfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Hrr. Harvey Miller og Thorvald Ropsland. E. P. Haugen.

Enhver, som ønsker Graustene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælger, tilligemed Ordre og Inskription samt nærmeste Fragt-Office.

E. P. Haugen